

La 31 martie s-a închis expoziția tehnico-științifică „Folosirea energiei atomice în scopuri pacifice”, organizată de Direcția generală pentru folosirea energiei atomice...

Temp de o lună și jumătate, sala Magheru a cunoscut o afluență neobișnuită. Peste 120.000 de cetățeni, dintre care 40.000 din provincie, au vizitat expoziția.

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XIII Nr. 14

Vineri 5 aprilie 1957

4 PAGINI, 25 BANI

OBRAZTOV, păpușile și păpușarii lui

nu sînt admisi” ci, mai ales, pentru că în țara noastră...

Unul din cei mai de seamă animatori ai acestui gen este artistul popular din U.R.S.S. Serghei Vladimirovici Obraztov...

Acum 12 ani, Obraztov a vizitat și Bucureștiul. Peste cîteva zile, va fi din nou oaspetele nostru.

bucnească în orice moment, par a fi ele unei minunate păpuși marș și vii, care ne vorbește despre arta de a înălța păpușile.

Obraztov ne vorbește cu înalțare despre turneul pe care-l va întreprinde în Republica Populară Română. E terciț că de data asta va veni însoțit de un ansamblu numeros...

Primele acorduri ale orchestrelor. Intr-un frac impecabil comperul „Concertului neobișnuit”, face o reverență, apoi îl prezintă pe dirijor.

Dar dincolo de perdele ce se potrece? Culisele unui teatru de păpuși arată cu totul altfel decît culisele unui teatru obișnuit.

„Actorul de păpuși” — spune E. Speranșki, actor și regizor, unul din vechii colaboratori ai lui Obraztov — pe lângă alte calități trebuie să o înfrunecă neapărat și pe aceea de regizor.

Dar cine-i creatorul lor? Desigur, pictorul scenograf de păpuși. Fără el păpușa n-ar exista decît în chipulura autorului.

Relații și schimburi culturale

Se poate spune, fără exagerare, că relațiile culturale au o mare însemnătate pentru dezvoltarea și înflorirea încrederii și prieteniei între popoare.

Nikolai Danilov

locuitor al Ministerului Culturii al U.R.S.S.

unele cercuri se străduiesc nu să stringă legăturile culturale ci să le limiteze prin toate mijloacele.

Din spate ateliera vine un miros proaspăt de vopsea. „Pregătit pentru turneu” — mă întorc scurător Alexei Kolesnikov...

ȘTIINȚA învinge secretele fotosintezei

Nu e nevoie, desigur, să calculăm ce cantitate de hrană consumă zilnic întreaga lume, adică cei peste 2 miliarde de oameni care locuiesc astăzi pe planeta noastră.

În cadrul recente conferințe au fost 17 comunicări, fiecare din ele abordând o temă nouă, originală.

Condiții climatice favorabile dezvoltării plantelor, creșterea fructelor poate fi favorizată cu ajutorul luminii artificiale.

Fotosinteza reprezintă procesul complex de alimentare a plantelor cu carbon, proces realizat cu ajutorul energiei luminoase absorbite de clorofilă.

Aplicarea ideilor inovatoare ale savanților sovietici nu pare a fi de domeniul unui viitor prea îndepărtat.

Părea că fotosinteza și respirația pot avea loc în aceeași celulă. În cadrul unui proces unitar, apăsarea cercetătorului sovietic P. A. Kolesnikov...

Moscova desen de Ligia Macovei

ORASELE EREI SOCIALISTE

Triumful realismului socialist în arhitectură n-a venit lesne. În anii de după revoluție în U.R.S.S. au avut loc discuții, frământări, contradicții.

În Uniunea Sovietică grija față de om, de nevoii sale, s-a în centrul activității arhitecților. Ca urmare, arhitecții sovietici au executat și execută mii de spitale, sanatorii, locuințe...

În Moscova în 1956, au îmbogățit și au lărgit în mod considerabil orizontul arhitecților din țara noastră.

Carnetul scriitorului

Din vechi hrisoave

Intr-unul din numerele trecute ale „Veacului nou” am vorbit despre domnia Olsea, copila lui Ștefan cel mare, măritată cu Ivan cel mic...

Într-unul din numerele trecute ale „Veacului nou” am vorbit despre domnia Olsea, copila lui Ștefan cel mare, măritată cu Ivan cel mic, fiul cneazului Ivan III al Moscovei.

Legăturile științifice au luat și ele

Prof. univ. N. Sălăgeanu

Victor Eftimiu

Prof. univ. N. Sălăgeanu

Victor Eftimiu

Victor Eftimiu

Victor Eftimiu

ORIZONT

S. Solunova

Scrisoare

O, parcă este ziua noastră azi!
Se luminează cerurile-nalte,
Și peste-adincul riului talaz
Din Baltica bat vînturile calde...

Vrei, martie, cu mine să rămi?
Mi-e dor din nou de vechea mea iubire...
O, primăvara noastră cea dintii,
O, rochia de la prima înfîlînire!

De viața fără tine — să-ți vorbesc?
Durerea despărțirii mă cuprînde,
Nu ulti decît ce ce nu iubesc —
Eu te-am iubit mereu ca mai-nainte.

Te-am căutat mereu, fără-ncltare —
O, vorbele cit de puțin pot spune!
Privind spre steaua-n cer strălucitoare
Eu am crezut mereu într-o minune.

Ades am rupt cu visurile mele
Aceste lanțuri de durere grea.
Or nu de-aceia pașii tăi sub stele
I-am auzit călcînd peste taiga?

O, pașii tăi... Chiar dacă dimineața
S-ar face — pentru mine — ca o floare
Eu mi-aș da de toate florile, și viața,
Doar pentru fumul tău de la țigare.

Prin stepă curge rîu-n valuri grele,
Și vîntul taie zările de-a dreptul...
De te-ar ajunge rîndurile mele
Să-ți încălzească umerii și pieptul!

În romînește de H. Grănescu

STANISLAVSKI și teatrul contemporan

Cunoscută este marea influență a școlii lui Stanislavski în multe țări din afara patriei lui, precum și binefacerea acestei influențe. Ceea ce însă chiar oamenii noștri de specialitate cunosc mai puțin, este influența pe care a exercitat-o Konstantin Sergeevici Stanislavski în teatrul țării apusene.

Este interesantă poziția publicului, dar mai ales a profesioniștilor de teatru din țările apusene ale Europei și chiar de peste ocean, față de influența sistemului acestui mare om, regizor, actor și profesor.

În unele cercuri europene se mai presupune încă și astăzi că falimoasa melodă a lui Stanislavski ar fi fost potrivită numai în Rusia, și numai în teatrul rus. În legătură cu această părere, este interesant de reținut ce spune unul din cei mai mari artiști dramatici ai Angliei, Michael Redgrave:

„Este știut de noi (actorii englezi n.n.), că teoriile lui Stanislavski, care sînt bazate pe experiență, au continuat să dea roade mult timp după ce sămînța ideilor marelui om de teatru rus fusese aruncată. Aceste idei au fost imprumutate și transplantate în Europa întreaga, cit și în America de Nord, unde și-au găsit cea mai desăvîrșită expresie în activitatea lui „Groop theatre”, între anii 1920-1940. Mai apoi, principiile lui „Groop theatre” au exercitat o influență serioasă asupra curentului „realismului poetic” din teatrul modern american. Alături de „Groop theatre” se numără și „Actor's Studio” din New York, unde fecundele principii ale lui Stanislavski viețuiesc și astăzi.

În Franța, Stanislavski a exercitat o mare influență asupra lui Antoine, a lui Baty, Gemier, dar mai cu deosebire a avut o serioasă influență asupra imaginației lui Jacques Copeau, care, influențat de metoda marelui profesor de la Teatrul de Artă din Moscova, i-a aplicat ideile în activitatea sa atît de prodigioasă și de stimată în Franța. Jacques Copeau a rămas, a lucrat cu Michel St. Denis — care a fost un mare artist și regizor, și care a activat deopotrivă în Franța și în Anglia, unde a fondat, înainte de război, „Old Vic School” și „Jung Vic”.

Iată ce mai spune marele actor englez Michael Redgrave: „Dacă cîndva, în trecut, am avut oarecare neîncredință, îndoială și nedumeriri în privința sistemului Stanislavski”, astăzi însă, mă simt jenat că am gândit astfel. Mi-am dat seama că ar fi absurd și nedrept în muna mea să trec peste personalitatea lui Stanislavski, personalitate care reprezintă piatra de hotar în teatru. Aceasta, pentru că munca lui

Stanislavski reprezintă singura încercare reușită de definire a fundamentelor artei actorului.”

De asemenea, sînt interesante comentariile făcute de famosul actor Lawrence Olivier, cu ocazia interpretării doctorului Astrov din „Unchiul Vania” a lui Cehov, piesă jucată la Londra, acum cîțiva ani.

„Se înțelege că metoda lui Stanislavski — scria atunci în revista engleză „Theatre” marele actor — este în fond sistematizarea, codificarea conștientă a ideilor despre arta actorului, idei pe care le-au avut cei mai mulți dintre actorii buni din diverse țări. Ceea ce nici actorul cu calitățile excepționale nu poate descoperi decît după mulți ani — este esența artei pe care o poartă în sine, adică stilul, este expresia, este sarea vieții”. Este adevărat că citatul mai adaugă ceva de care însă noi nu sîntem atît de siguri: anume că această esență, această sare a vieții, el, Lawrence Olivier, n-a luat-o numai de la Stanislavski, ci și de la englezul Henry James. Se poate. Noi însă cunoaștem această definiție a stilului ca aparținînd lui Stanislavski. Și reținem faptul că marelui actor englez, minunatul interpret shakespearian recunoaște că a luat ceva și de la Stanislavski. Fiindcă Stanislavski n-a încercat să provoace inspirația prin mijloace artificiale. El a căutat doar să creeze prin voință, condiții favorabile pentru apariția inspirației.

Este interesant, în această privință, să cităm din cele spuse de un alt mare om de teatru, Grandville Barker, eminentul om de teatru londonez și bun amic al lui Copeau. Vorbînd despre diverse curente și tendințe ale teatrului, între care și de Reinhardt, Baty, Gemier, Mayer, hold, Vahtangov, Tairov etc. el scria: „Cred că din cele ce am spus mai sus, se poate înțelege respectul meu pentru Stanislavski și teatrul său. Iar despre unii dintre elevii săi, care au mers în direcții deosebite, constat acum că nici unul nu a mers mai departe decît maestrul său. Neînțelegerile — puține de altfel — pe care le mai avem azi în ce privește opera lui Stanislavski s-ar limpezi cu desăvîrșire în cîteva minute, dacă am fi în măsură să discutăm cu el”.

Împreună cu cîțiva prieteni, am avut prilejul să vizionez spectacolele Teatrului de Artă din Moscova, aflat în turneu la Viena; în același timp, în jurul lui Viena, trupa germană de conducere regizorului Reinhardt. În acest fel am avut prilejul să facem comparații între teatrul lui Reinhardt și inegalabilele spectacole ale Teatrului de Artă din Moscova. Îmi amintesc și acum de elogiile presei și entuziasmul publicului față de spectacolele Teatrului de Artă din

Moscova și de Stanislavski. Și trebuie să însemnăm că ne aflăm într-o țară de limbă germană!

Influența lui Stanislavski s-a putut observa încă de pe atunci și în multe teatre franceze, cum ar fi Theatre d'Atelier, Theatre de poche, și multe altele. În legătură cu aceasta, sînt semnificative părerile decanului Comediei Franceze, marele actor Yonel. Cu prilejul turneului în U.R.S.S. întreprins acum 3 ani de Comedia Franceză, marelui actor spunea următoarele colegilor săi sovietici:

„Arta dvs. este într-o continuă schimbare. Cînd ajunge la o formă matură se dezvoltă imediat alta. Terminusul prim și ultim al acestei dezvoltări și al acestei maturități corespunde de cele mai multe ori cu cel al unor revoluții. O astfel de revoluție în artă a marcat-o și Stanislavski, cu al său falimos Teatru de Artă din Moscova, în mișcarea mondială, a teatrului modern. Păstrînd ceea ce e valoros din tezaurul trecutului, marelui om de teatru rus s-a înaintat cu curaj. Școala lui Stanislavski a Teatrului de Artă din Moscova este un exemplu de adevărată tradiție, dar și de înnoire”.

Am dat doar cîteva dintre numeroasele opinii prin care marii actori și oameni de teatru de necontestată autoritate vorbesc despre influența pe care sistemul lui Stanislavski a exercitat-o și continuă să o exercite.

În încheiere, nu mă pot reține să nu amintesc un episod pe care l-am trăit și care mi se pare semnificativ pentru venerația de care se bucură Stanislavski în patria sa.

Mă aflam acum cîțiva ani la Moscova. Lucram într-un studio de film. În serile celor aproape două luni cît am stat acolo, am văzut foarte multe spectacole: teatru, operă, balet operetă, circ, concert simfonic, televiziune, filme, radiodifuzate. Ti neam, firește, să cunosc cît mai multă lume din viața artistică a Moscovei. Și am de cîte ori discutăm despre artă, interlocutorii mei — fie că era celebra dansatoare Galina Ulanova, fie actorii Gribov și Tarasova, de la MHAAT. — se exprimau aproape în același fel, chiar dacă altele erau cuvintele folosite, despre marelui Stanislavski.

Această recunoștință și venerație nemăsurabilă, pentru marelui dascăl de la Moscova, cît și Stanislavski trăiește continuu printre acești oameni. Este în această adevărată recunoștință și o frumoasă lecție, un minunat exemplu de credință: discipolii nu uită că datorează recunoștință și dincolo de viața aceluia care a fost cel mai mare poet al scenei sovietice.

George Vrca
artist al poporului din R.P.R.

„Pescar” — După tabloul lui Prianșnikov — gravură lemn — de N. I. Pavlov

Carnet

În cetatea filmului sovietic

Pentru anul în curs, activitatea studiourilor „Mosfilm” promite a fi deosebit de bogată. Cei mai de seamă cinești sovietici, între care Mihail Romm, Serghei Iutkevici, G. Rosal, Efim Dzigan și alții, participă la realizarea unei serii de filme închinată celui de-a 40-a aniversării a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Regizorii Serghei Iutkevici și M. Pavlov lucrează la două filme despre viața și activitatea lui V. I. Lenin. Tîndur regizor S. Samsonov, a cărui producție, „Libelula”, a fost distinsă cu marile premii la Festivalul de la Veneția „Leul de argint”, lucrează

la realizarea filmului „Verstele de ioc”, o invocare a războiului civil. Pe ecran vor fi transpuse și o serie de opere literare evocînd revoluția și războiul civil. Printre acestea, romanele „Torentul de fier” al lui A. Serafimovici, „De unul singur” al lui N. Vîrla și „Calvarul” lui A. Tolstoi.

În cursul anului vor fi ecranizate și alte opere literare: „Duelul” de Kuprin, romanul „Fata căpitănelui” de A. Pușkin și „Eughenii Oneghin” după cunoscutul roman în versuri al lui Pușkin (regizor Mihail Ciourelî).

În ultimii ani, la realizarea unor filme, studiourile „Mosfilm” au colaborat cu o serie de studiouri cinematografice din străinătate. Recent „Mosfilm” a realizat în coproducție cu studiourile indiene „Naya Sansar”, un film închinat vîstii călător rus Afanasii Nikitin, primul european care a vizitat India, acum 500 de ani. Rolurile principale ale filmului, turnat și pentru ecran, aparțin unor artiști de actorii sovietici Oleg Strijenov și de actrița indiană Kumara Narghis.

La Institutul de marxism-leninism din Moscova

Sub îngrijirea Institutului de marxism-leninism din Moscova se apare în cîndul cel de al treilea volum al „Istoriei războiului civil în U.R.S.S.”, cuprînzînd evenimentele perlonde noiembrie 1917 — Martie 1919. Următoarele volume ale lucrării, vor vedea lumina tiparului pînă la sfîrșitul anului în curs. La pregătirea lor lucrează un colectiv de oameni de știință care au cercetat un bogat material arhivistice aflat în țară și peste hotare.

Sub îngrijirea Institutului va fi editată și o colecție în trei volume cuprînzînd documente și alte materiale referitoare la istoria războiului civil.

Manuscrise străvechi

În urma cercărilor întreprinse în regiunea Gorki, secția de manuscrise a bibliotecii „V. I. Lenin” din Moscova a descoperit 55 manuscrise istorice și literare, datînd din secolele XV—XIX.

Printre manuscrisele descoperite se află vestita colecție de legende „Leloplseful din Kitej” din care s-a inspirat Rimski-Korsakov în crearea operelor „Legendă despre nevînzata cetate Kitej”, o colecție de table astronomice, reguli gramaticale etc., datînd din secolul XVI, cartea „Taina tînelor” tradusă din limba latină și concepută sub forma unui dialog între Aristotel și Alexandru Macedon, precum și o copie după varianta unei biline despre Iliu Muro meji.

Un mare interes prezintă și manuscrisele cuprînzînd traducerea înedită a cărții lui Iosif Iakov Plenk, „Fiziologia sau știința de din anul 1780, manuscrisul intitulat „Apostol” din timpul lui Ivan cel Groznic și cuprînzînd texte bisericesti, ghicitori și proverbe. un manuscris necunoscut al „Istoriei Kazanului” scris în două jumătăți a secolului XVI ș.a.

SCURT BILANȚ LITERAR

La sfîrșitul lunii martie, la Institutul pentru literatură universală „A.M. Gorki” de pe lângă Academia de Științe a U.R.S.S. a avut loc o sesiune științifică consacrată literaturii sovietice a anului 1956.

La lucrările sesiunii au luat parte colaboratorii științifici ai Institutului, scriitorii, criticii, artiștii, reprezentanții ai organizațiilor obștești. Mihail Kuznefov, candidat în științe filologice a ținut un referat despre „Proza și dramaturgia în 1956”, criticul literar Vladimir Ognev a vorbit despre poezia în 1956 iar referatul lui Aleksandr Dementiev, candidat în științe filologice a fost consacrat problemei criticii sovietice.

Referenții și participanții la discuții au relevat succesele dobîndite în cursul anului trecut de literatura sovietică. În 1956, literatura s-a dezvoltat sub semnul înfăptuirii hotărîrilor istorice ale celui de la XX-lea Congres al P.C.U.S. care a deschis perspective dezvoltării literaturii și criticii sovietice.

Anul 1956 a fost bogat mai ales în domeniul prozei beletristice. Elevanța în acest sens este apariția unor culegeri periodice intitulată „Moscova literară” și „Ziua poeziei”. Activitatea scriitorilor care au ridicat cu curaj probleme ascultate a cunoscut un nou elan. M. Șolohov, I. Ehrenburg, F. Gladkov, K. Fedin, E. Kazakievici, V. Kaverin, V. Oveickin, V. Tendreakov, V. Kataev, A. Faiko, N. Pogodin, P. Nilin și mulți alții au scris lucrări noi.

Cîteva romane se inspiră din trecut: „Tineretea zburătoare” de F. Gladkov, „Căminul din stea” de V. Kataev, „Descoperirea lumii” de V. Smirnov ș.a. Acțiunea romanelor „Casa din piață” de E. Kazakievici, „O altă cale” de E. Grin și povestirea „Minunea albă” de N. Tihonov se desfășoară peste hotare. Ca și pînă acum scriitorii manifestă un interes deosebit pentru temele războiului de apărare a patriei. Cele mai multe din schițele, năvele și romanele care au trezit interesul cititorilor sînt consacrate însă problemelor arzoătoare ale zilelor noastre. Caracteristică pentru schița lui V. Oveickin „O primăvară grea” este pasivitatea cu care autorul demască tot ce este învechit. Un deosebit interes prezintă și schițele „Insemnări dintr-un sat” ale lui E. Doros care oglîndesc viața de fiecare zi cu laturile ei contradictorii. Demnă de remarcă este și povestirea lui V. Tendreakov „Hiroapele” îndreptată împotriva burocratismului.

Printre operele apărute anul trecut un interes deosebit prezintă povestirea lui Șolohov „Destinul omului” care deschide o pagină nouă în proza sovietică. Soarta tragică a unui om simplu care a trecut prin grele încercări în strîmte milă și pesimism ci dimpotrivă, admirație pentru omul sovietic.

Discuțiile au arătat că alături de lucrări reușite, în cursul anului trecut au apărut și lucrări ai căror autori n-au izbutit să rezolve sarcinile ideologice și artistice pe care și le-au propus. Printre aceștia se numără romanul lui V. Dudintev „Nu numai cu piine” povestirea „Pădere personală” de D. Granin și „Pirghiile” de A. Iașin.

Dramaturgia a consemnat mai puține succese decît proza. Dintre piesele apărute anul trecut trebuie reievate „Sonetul lui Petrarca” de N. Pogodin, „Vesnic vii” de V. Rozov, „La mulți ani” de M. Svetlov, „Singur” de S. Aleșin, „Fetișcana din fabrică” de A. Volodin. „Nu-ți face idoli” de A. Faiko. Dintre aceste piese se remarcă lucrarea profund optimistă a lui M. Svetlov „La mulți ani”. Aceasta nu e o piesă obișnuită ci un poem romantic dramatizat. Valoarea piesei constă în afirmarea puternică a mărețelor idealurilor și aspirațiilor ale tineretului sovietic.

În 1956 au publicat versuri poezii Pavel Vasilev și A. Surkov, Bunin și Kavin, Tvetava și Prokofiev, Asev și Tvardovski, Lugovskoi și Martinov, Pasternak și Iașin, Ahmatova și Luconin etc. Din poezia anului trecut s-au remarcat îndeosebi versurile lui V. Lugovskoi, cărui i-a apărut volumul de versuri „Drumul soarelui” și numeroase alte poezii în paginile revistelor.

Critica s-a caracterizat prin lupta împotriva dogmatismului și buche-rismului. Criticii birocratice i-a luat locul un stil mai viu, mai expresiv. Cele mai importante articole au fost acelea care au căutat să interpreteze fenomenul literar în perspectiva deschisă de Congresul al XX-lea.

Cu un deosebit interes au ascultat participanții la sesiune expunerea lui Roman Samarin doctor în științe filologice, despre unele aspecte ale literaturii sovietice ogîndite de critica de peste hotare. El a arătat că în străinătate a crescut mult numărul celor care se interesează de literatura sovietică. Discuții vii s-au desfășurat în jurul unor opere ca: „În orașul natal” de Nekrasov, „Căutătorii” de Granin „Nu numai cu piine” de Dudintev, a schițelor lui Oveickin și Tendreakov. În străinătate au loc dispute aprinse în jurul unor probleme ale teoriei realismului socialist. Teoria realismului socialist a fost îmbogățită de literatura cehă, romînă, bulgară, chineză precum și de literatura Republicii Democratice Germane.

Împreună cu întregul popor scriitorii și criticii sovietici se pregătesc să împlinesc aniversarea a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie cu noi succese în activitatea lor creatoare.

Tamara Dmitrieva
candidat în științe filologice.

Neculai Milescu Spătarul în Rusia

După întoarcerea din China, Milescu a plînuit să scrie o istorie a Rusiei. N-a realizat însă decît introducerea, care merită să fie amintită, pentru că ea arată concepția largă, modernă și științifică, pe baza căreia autorul se pregătea să scrie istoria. Rupînd cu tradiția anilor, cu înșirarea datelor, privitoare la viața principilor și a războaielor, Milescu vroia să includă în istoria lui și faptele politice și dezvoltarea artei, a științei, a bisericii, a diplomației. Deci, privea faptul social în complexitatea lui. Fiind probabil unul dintre profesorii tarului Petru I, Milescu a alcătuit de asemenea și o lucrare de științe naturale, de zoologie, precum și un dicționar slavo-greco-latin, pentru uzul oamenilor de cultură din Moscova.

Dar opera lui Milescu — valoroasă, originală, de mare faimă încă din vremea aceea — se leaga într-o măsură însemnată de călătoria prin Siberia și de misiunea lui la Pekin fiind trimis ca sol al țării lui Alexei Mihailovici, în 1675. În China, Neculai Milescu a îndeplinit această sarcină ca diplomat și ca om de știință. Scopul călătoriei lui a fost întreit: un scop practic — să deschidă calea unui comerț statornic, organizat între Moscova și Pekin, un scop politic — să limpezescă pricina incidentelor dintre ruși și chinezi de pe fluviul Amur și să stabilească pacea trainică între cele două țări, un scop științific — cunoașterea geografică a Siberiei, a drumurilor spre Pekin și alcătuirea unei descrieri cit mai amănunțite a Chinei.

Una întoarcere, Milescu a prezentat către Posolski prikaz 4 rapoarte: a) Călătoria peste Siberia din Tobolsk la Nerenski și la granițele Chinei; b) Jurnalul soției lui N. G. Spatarii în China (1675—1678); c) Descrierea Asiei, prima parte a lumii, în care se află imperiul chinez și d) Descrierea fluviului Amur. Aceste rapoarte cu caracter secret sînt tot altele opere științifice care vădesc metoda de cercetare a lui Milescu, curiozitatea și precizia spiritului lui, puterea lui de analiză și sinteză.

În lucrarea sa „Geografia în Rusia în veacul al XVII-lea”, geograful sovietic D. M. Lebedev, consacrinnd un amplu studiu lui Milescu, afirmă că expedițiile de explorare a Siberiei au culminat cu călătoria lui Milescu.

Milescu a dovedit, meticulozitate și probitate științifică în descrierea sale geografice. În ciuda marelui timp al acea vreme el nu cultivă nici senzaționalul, nici pitorescul excesiv. Primeste cu curiozitate numai ceea ce e în direct sub observație; tot ce n-a văzut cu ochii întră sub semnul îndoielii chiar cită remarcă unele ciudățenii, de care geografii quasi-legendar și fantastica a Siberiei era plină pînă la dinșul, călătorul nostru ține să precizeze „aceasta doar am auzit-o, trebuie cercetată adevărat”.

În alcătuirea lucrării despre China, Milescu s-a slujit de informațiile culesse de el însuși de la oamenii cu care a venit în legătură în timpul soției lui, ori de bibliografia existentă pînă atunci și mai ales de cele două lucrări ale lui Martino Martini: „Atlas Siniensis” și „Situs provinciarum imperii Siniici”, procurate de prietenul lui din Pekin, Ferdinand Verbiest.

În secolul al XVII-lea, China era o țară necunoscută europenilor. Opera lui Milescu a contribuit

După întoarcerea din China, Milescu a plînuit să scrie o istorie a Rusiei. N-a realizat însă decît introducerea, care merită să fie amintită, pentru că ea arată concepția largă, modernă și științifică, pe baza căreia autorul se pregătea să scrie istoria. Rupînd cu tradiția anilor, cu înșirarea datelor, privitoare la viața principilor și a războaielor, Milescu vroia să includă în istoria lui și faptele politice și dezvoltarea artei, a științei, a bisericii, a diplomației. Deci, privea faptul social în complexitatea lui. Fiind probabil unul dintre profesorii tarului Petru I, Milescu a alcătuit de asemenea și o lucrare de științe naturale, de zoologie, precum și un dicționar slavo-greco-latin, pentru uzul oamenilor de cultură din Moscova.

Dar opera lui Milescu — valoroasă, originală, de mare faimă încă din vremea aceea — se leaga într-o măsură însemnată de călătoria prin Siberia și de misiunea lui la Pekin fiind trimis ca sol al țării lui Alexei Mihailovici, în 1675. În China, Neculai Milescu a îndeplinit această sarcină ca diplomat și ca om de știință. Scopul călătoriei lui a fost întreit: un scop practic — să deschidă calea unui comerț statornic, organizat între Moscova și Pekin, un scop politic — să limpezescă pricina incidentelor dintre ruși și chinezi de pe fluviul Amur și să stabilească pacea trainică între cele două țări, un scop științific — cunoașterea geografică a Siberiei, a drumurilor spre Pekin și alcătuirea unei descrieri cit mai amănunțite a Chinei.

Una întoarcere, Milescu a prezentat către Posolski prikaz 4 rapoarte: a) Călătoria peste Siberia din Tobolsk la Nerenski și la granițele Chinei; b) Jurnalul soției lui N. G. Spatarii în China (1675—1678); c) Descrierea Asiei, prima parte a lumii, în care se află imperiul chinez și d) Descrierea fluviului Amur. Aceste rapoarte cu caracter secret sînt tot altele opere științifice care vădesc metoda de cercetare a lui Milescu, curiozitatea și precizia spiritului lui, puterea lui de analiză și sinteză.

În lucrarea sa „Geografia în Rusia în veacul al XVII-lea”, geograful sovietic D. M. Lebedev, consacrinnd un amplu studiu lui Milescu, afirmă că expedițiile de explorare a Siberiei au culminat cu călătoria lui Milescu.

Milescu a dovedit, meticulozitate și probitate științifică în descrierea sale geografice. În ciuda marelui timp al acea vreme el nu cultivă nici senzaționalul, nici pitorescul excesiv. Primeste cu curiozitate numai ceea ce e în direct sub observație; tot ce n-a văzut cu ochii întră sub semnul îndoielii chiar cită remarcă unele ciudățenii, de care geografii quasi-legendar și fantastica a Siberiei era plină pînă la dinșul, călătorul nostru ține să precizeze „aceasta doar am auzit-o, trebuie cercetată adevărat”.

În alcătuirea lucrării despre China, Milescu s-a slujit de informațiile culesse de el însuși de la oamenii cu care a venit în legătură în timpul soției lui, ori de bibliografia existentă pînă atunci și mai ales de cele două lucrări ale lui Martino Martini: „Atlas Siniensis” și „Situs provinciarum imperii Siniici”, procurate de prietenul lui din Pekin, Ferdinand Verbiest.

În secolul al XVII-lea, China era o țară necunoscută europenilor. Opera lui Milescu a contribuit

Problemele perfecționării conducerii industriei și construcțiilor sovietice

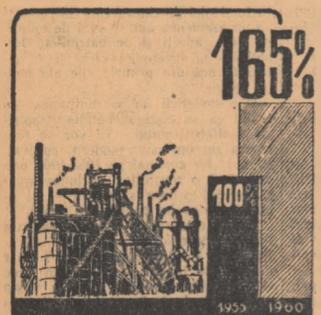
Este o simplă coincidență faptul că problema „perfecționării conducerii industriei și construcțiilor” pusă la ordinea zilei de plenara din februarie 1957 a C.C. al P.C.U.S., și care a intrat într-o nouă fază prin publicarea tezilor raportului lui N. S. Hrușciov, — reprezintă o preocupare esențială a întregii opinii publice sovietice tocmai în acest an, în anul celei de a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie? De sigur că nu! Acum 40 de ani, când poporul sovietic, sub conducerea gloriosului său partid comunist a răsturnat puterea mosierilor și capitaliștilor, el a pornit pe un drum neexplorat, nebătut de nimeni, înfruntând greutatea fără număr, fără seamăn. A fost nevoie și de o fidelitate nezdurnică față de principiile marxismului, și de o neîntrecută capacitate de a folosi în mod creator aceste principii în fiecare etapă a dezvoltării celei dintâi țări socialiste din lume, pentru a face din Rusia țară, țară înapoiată și neutilată, cea de a doua putere industrială a lumii. Desi din acești 40 de ani, 18 au fost anii războiului civil, al intervenției străine, anii celui de al doilea război mondial, anii grei de refacere după cele două războaie, — faptele, rezultatele, cifrele arată că superioritatea sistemului economic socialist asupra capitalismului s-a manifestat prin rate grabnice și strălucite.

Într-o perioadă istorică extrem de scurtă, Uniunea Sovietică a depășit cele mai rapide ritmuri de dezvoltare pe care le cunoaște istoria economică a lumii capitaliste și își poate pune acum sarcina de covârșitoare importanță social-economică de a stăruie din urmă și de a depăși cele mai înalte țări capitaliste, cu mijloacele și metodele întrecerii pașnice între cele două sisteme, în ceea ce privește producția pe cap de locuitor.

Două sisteme, două bilanțuri

Datele cuprinse în tezele raportului lui N. S. Hrușciov arată că, față de perioada prerivolucionară, volumul producției industriale a Uniunii Sovietice va fi în 1957 de peste 30 de ori mai mare, iar față de 1940 de aproape 4 ori mai mare. Producția industriei construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor este astăzi de 180 ori mai mare decât în 1913, iar producția de energie electrică de aproape 100 de ori mai mare. Sint cunoscute succesele obținute în special în ultimii ani de o serie de ramuri ale agriculturii, în frunte cu ramura producției cerealiere. În anul 1956, recolta de cereale a depășit pe cea din anul anterior cu aproape un miliard de puduri, fiind cea mai mare recoltă ce a fost strinsă vreodată în Uniunea Sovietică.

Pe temeiul dezvoltării producției industriale și agricole, nivelul de trai al populației sovietice crește continuu. Cel mai important indice al nivelului de trai al populației, indicele creșterii veniului național, arată că din 1913 și până în 1956, venitul național pe cap de locuitor a crescut în Uniunea Sovietică de 13 ori. Asemenea ritm de creștere a veniului național n-a cunoscut și nu putea să cunoască nici o țară capitalistă. În același interval, venitul național pe cap de locuitor, a crescut în S.U.A. de mai puțin de două ori, iar în Anglia și în Franța de mai puțin de 1,6 ori. Printre cele mai importante rezultate ale celor 40 de ani care s-au scurs de la Revoluția din Octombrie se numără rezultatele revoluției culturale în-

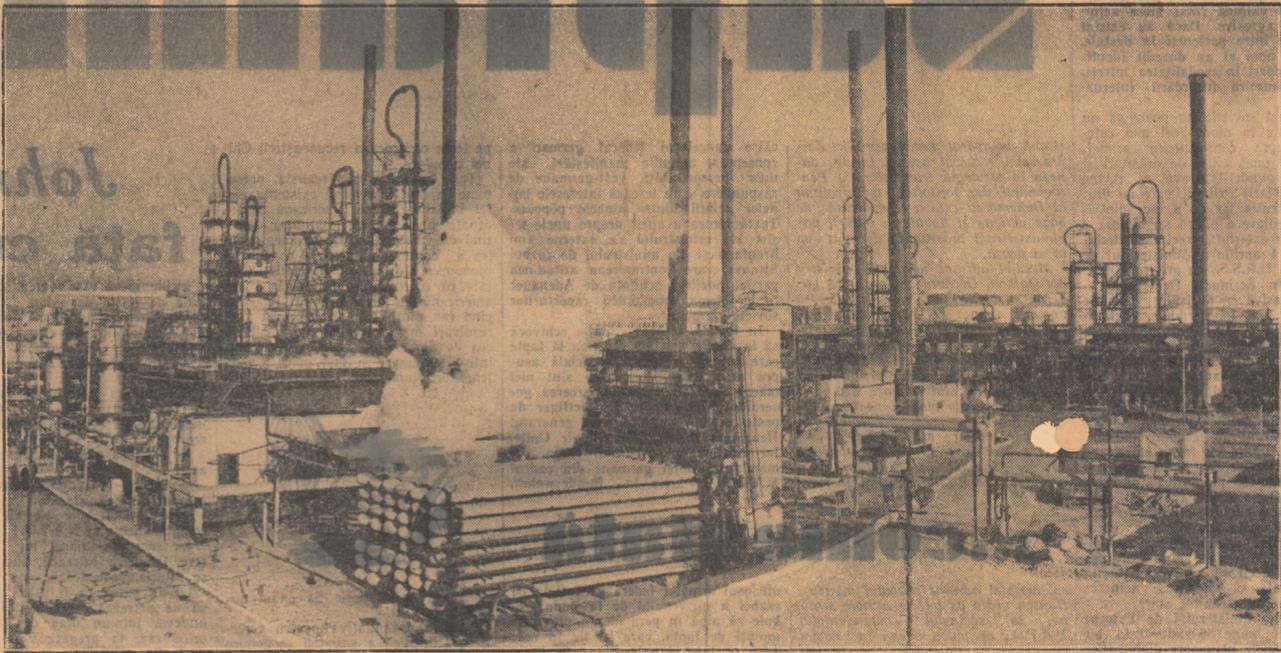
Creșterea producției industriale în cel de-al 6-lea cincinal.

Răpuită cu succes în Uniunea Sovietică. În Rusia prerivolucionară nu existau nici 200.000 de specialiști cu pregătire universitară sau medie. Astăzi există în Uniunea Sovietică peste 6 milioane de specialiști cu asemenea pregătire. În toate formele de învățământ existente în Uniunea Sovietică sunt cuprinși 50 de milioane de oameni; fiecare al patrulea cetățean sovietic învață. Se cunosc strigătele de alarmă ce se scot în țările capitaliste față de proporțiile și eficacitatea a acestei mari armate de specialiști sovietici.

Graul elocvent al cifrelor

Acesta este tabloul general al dezvoltării Uniunii Sovietice. În acest tablou există însă părți deosebit de luminoase. Dacă în anii construcției socialismului înfățișarea tuturor regiunilor, ținuturilor și republicilor sovietice s-a schimbat fundamental, schimbări mai accentuate încă în contrast cu situația din perioada prerivolucionară — s-au produs în regiunile periferice ale Uniunii Sovietice, locuite de naționalități pentru care sfârșirea „închisorii popoarelor” a însemnat crearea unor posibilități practice nelimitate de propășire și înflorire. În aceste regiuni, ritmul de dezvoltare a producției industriale a atins un nivel și mai ridicat decât cel înregistrat în medie pe întreg teritoriul Uniunii Sovietice. Față de 1913, producția, în expresie valorică, a industriei de pe teritoriul Republicii Kazahae a crescut, până în 1956, de 36 de ori, de pe teritoriul Republicii Gruzine de 30 de ori, de pe teritoriul Republicii Kirghize de 42 de ori, de pe teritoriul Republicii Arme de 45 de ori etc. Din punctul de vedere al volumului producției industriale și

REALITĂȚI PERSPECTIVE

Rafinăria de oțel nr. 1 din Baku.

agricole, unele republici sovietice depășesc țări capitaliste având o mare capacitate de producție. Republica Federativă Rusă, de pildă, depășește volumul producției industriale și agricole a tuturor țărilor capitaliste, cu excepția S.U.A. Republica Ucraineană produce mai multă fontă decât Anglia sau Germania occidentală, extrage de două ori mai mult cărbune decât Franța și aproape

tot atât cât Germania occidentală. Încă din 1955, Republica Ucraineană depășea, din punctul de vedere al producției pe cap de locuitor, cele mai înalte țări capitaliste din Europa. Iată ce spun cifrele:

Producție pe cap de locuitor (în kgr. în 1955)

TĂRI	Cărbune	Fontă	Oțel
Republica Ucraineană	3.100	410	415
Marea Britanie	4.400	250	390
R. F. Germană	2.500	330	425
Franța	1.200	250	290

În fiecare din republicile unionale pulsează via, puternic, viața economică. În fiecare din aceste republici pulsează intens, viața culturală, națională ca formă, socialistă prin conținut. În Republica Uzbekă, de pildă, unde înainte de revoluție existau foarte puțini intelectuali, există acum 150.000 de spe-

cialiști cu pregătire superioară sau medie. Uzbekistanul are o Academie de Științe, în instituțiile științifice ale republicii lucrează aproape 6.500 colaboratori științifici, iar în cele 31 de instituții de învățământ superior învață peste 70.000 de studenți.

O întrebare și un răspuns

Dacă acestea sînt rezultatele obținute la capătul primilor 40 de ani de existență al puterii sovietice, de ce trebuie căutate noi metode de organizare a producției industriale și a construcțiilor, de ce au trebuit să se supună discuției publice tezele raportului ce va fi prezentat viitoare sesiuni a Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice de către N. S. Hrușciov? Înseamnă aceasta că planurile de dezvoltare ale industriei și agriculturii, de ridicare a nivelului de trai al populației nu sînt îndeplinite sau sînt amenințate?

Nicidecum! Economia națională a Uniunii Sovietice continuă să se dezvolte în ritmurile prevăzute, să-și atingă obiectivele prevăzute, să meargă cu pași siguri pe drumul indicat de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. Această o dovadă, printre altele, rezultate îndeplinirii planului de stat în primul an al celui de al șaselea cincinal, în anul 1956. Reorganizarea conducerii industriei și construcțiilor este menită să dea un și mai mare avînt dezvoltării forțelor de producție ale Uniunii Sovietice este menită să înlăture ceea ce apare ca învechit, ca depășit în metodele de organizare a acestei conducerii, ceea ce împiedică să se utilizeze în întregime marile rezerve interne ale uriașei rețele de întreprinderi industriale și agricole ale Uniunii Sovietice. Este ușor de înțeles că forme de organizare care erau utile și eficiente în perioada primelor planuri cincinale pot să nu mai fie potrivite acum, cînd pe întinsul Uniunii Sovietice există 200.000 de întreprinderi industriale și 100.000 de șantiere de construcție. Este ușor de înțeles că inițiativa și activitatea maselor populare se manifestă într-un fel în perioada primelor planuri cincinale și se manifestă mult mai puternic acum, cînd nivelul general al culturii tehnicii și științei sovietice s-a ridicat atât de mult.

Nu este mai puțin adevărat, însă că actualul mod de organizare a conducerii industriei și construcțiilor, pe ramuri de producție, prin ministere și departamente centrale, nu ține totdeauna seama de nevoile și de posibilitățile locale și de loc la unele neajunsuri. Presa sovietică a publicat numeroase materiale de critică față de metodele artificiale ridicate în fața dezvoltării complexe a diferitelor regiuni ale țării. În fața introducerii tehnicii noi, în fața utilizării depline a tuturor rezervelor existente de ceea ce se numește „interesele înguste departamentale”. În ziarul „Pravda” din 25 martie 1957, de pildă, sînt citate o serie de exemple care ilustrează piedicile puse de existența acestor interese înguste departamentale în fața introducerii grabnice a tehnicii noi în unele întreprinderi sovietice. Iată unul din aceste exemple:

Experiența acumulată de metalurgia sovietică arată că întrebuintarea oxigenului în topirea fontei și oțelului poate mari productivitatea cuptoarelor Martin cu 20—30 la sută și a furnalelor înalte cu 8—10 la sută.

Piatra unghiulară a conducerii economiei sovietice

În căutarea unor noi forme de organizare a conducerii industriei și construcțiilor, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a pornit de la principiul leninist al centralismului democratic, principiul de bază al vieții economice, politice și de partid în orînduirea socialistă. Acesta dă posibilitatea de a se îmbina planificarea centralizată a vieții economice cu dezvoltarea maximă a activității creatoare a maselor, cu dezvoltarea inițiativei organelor locale.

Necesitatea unui plan general de dezvoltare a economiei naționale este o necesitate vitală în orînduirea socialistă. Dar planifi-

ca fiecare tonă de metal topit se cheltuie însă de la 30 pînă la 60 de metri cubi de oxigen tehnic. O cantitate mare, care costă mult, din cauza mării cantități de energie necesară pentru a se scoate oxigenul din aer. Ce s-ar putea face pentru a se ieși din această situație? O cale sigură pentru aceasta ar fi folosirea unor agregate care să separe nu numai oxigenul, ci și azotul și argonul din aer. În acest caz, prețul de cost al oxigenului ar scădea cu aproape un sfert, deoarece azotul ar putea fi folosit de industria chimică pentru fabricarea îngrășămintelor artificiale. Iar argonul are și el întrebuintări industriale. Dar Ministerul Metalurgiei greie al U.R.S.S. nu este interesat în separarea azotului și de ceea ce face investiții în agregate care ar putea să slujească deopotrivă și nevoile metalurgiei și nevoile industriei chimice.

Interesele departamentale împing la efectuarea unor transporturi nerationale, la distanțe lungi sau la înlocuiri.

Asemenea neajunsuri provin din cauză că planurile de producție și de construcție a noilor fabrici se întocmesc de fiecare din ministerele existente fără a ține seama de fac celelalte ministere, fără a ține seama de particularitățile economice ale fiecărei regiuni, fără participarea specialiștilor locali.

Este limpede că în locul actualului mod de organizare pe ramuri de producție, cu conducerea centrală de către ministere, departamente și direcții generale, trebuie să se găsească un alt mod de organizare a conducerii industriei și construcțiilor. Acesta a fost indicat de plenara din februarie a C.C. al P.C.U.S. și este concretizat în tezele raportului lui N. S. Hrușciov: este vorba de conducerea teritorială a industriei și construcțiilor. Centrul de greutate al conducerii industriei și construcțiilor va fi mutat în organele locale, mai aproape de fabrici și șantiere. Actualele centre de conducere pe ramuri de producție a industriei și construcțiilor, ministerele și departamentele, urmează a fi înlocuite cu organe de conducere teritorială. Acestea, se propune, ar putea fi consiliile economiei naționale.

Cum se va reflecta centralismul democratic în noul mod de conducere a industriei și construcțiilor?

Dacă acest mod de conducere va găsi aprobarea maselor largi de cetățeni ai Uniunii Sovietice — care sînt acum chemate să se pronunțe asupra lor — și a Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, — ministerele

pe ramuri de industrie, atît unionale cît și republicane, urmează a fi desființate.

Întreprinderile industriale, combinatele, trusturile, organizațiile de construcții, oficiile și bazele de aprovizionare și desfacere, care se află acum sub conducerea ministerelor și departamentelor, vor trece sub conducerea consiliilor economiei naționale. De asemenea, vor trece sub conducerea acestor consilii o parte din întreprinderile de subordonare republicană; restul va trece direct sub conducerea sovietelor locale.

În principiu, consiliile economiei naționale urmează a fi înființate ținîndu-se seama de actuala împărțire administrativă. În același timp, însă, se va ține seama și de gradul de dezvoltare economică sau de perspective de dezvoltare economică a diferitelor regiuni, ținîndu-se și seama de particularitățile regiunilor puternic industrializate, ca Celiabinsk sau Sverdlovsk, urmează a se înființa consilii ale economiei naționale. Dar asemenea consilii nu sînt necesare în toate regiunile sau ținuturile Uniunii Sovietice. Se propune, de pildă, ca sub conducerea consiliului economiei naționale din Leningrad să intre și întreprinderile industriale din regiunile învecinate, Novgorod, Pskov etc.

Reprezentînd veriga principală de conducere a industriei și construcțiilor, consiliile economiei naționale vor fi supuse unei duble subordonări în ceea ce privește problemele de planificare: față de guvernul republican și față de guvernul Uniunii Sovietice. Consiliile economiei naționale au sarcina de a rezolva cu participarea activă a organelor locale ale puterii, problemele ridicate de dezvoltarea industriei și construcțiilor dintr-o anumită regiune sau republică, ținînd seama de interesele generale economice ale întregii țări, de telurile fundamentale ale politicii economice a P.C.U.S. și a guvernului U.R.S.S.

Diviziunea teritorială a muncii

Într-o țară atît de întinsă ca Uniunea Sovietică, care cuprinde și teritorii întinse dincolo de cercul polar și teritorii întinse de soarele dogoritor al Asiei Centrale și teritorii scaldate de Oceanul Pacific ca și de Marea Baltică, există regiuni cu activități economice puternic diferențiate, cu trăsături specifice bine conturate. Aceste particularități derivă fie din împrejurări de ordin geografic, economic sau național. A ține seama de deplin de asemenea particularități înseamnă a realiza un dezvoltare suplimentară de forță și eficiență economică. Victoria socialismului a deschis cele mai largi perspective valorificării maxime a tuturor posibilităților existente în diferitele regiuni ale Uniunii Sovietice, înființării unei cît mai raționale diviziuni teritoriale a muncii. Încă din primii ani ai puterii sovietice, marea Lenin a subliniat importanța raționării economice a teritoriului sovietic. Tezele raportului lui N. S. Hrușciov arată influența adîncă pe care o va avea noul mod de conducere a industriei și construcțiilor asupra înființării diviziunii teritoriale a muncii. În Uzbekistan, de pildă, principala ramură economică este cultura bumbacului. Aici trebuie să se dezvolte și întreprinderile de prelucrare a bumbacului, iar industria construcțiilor de mașini din această republică trebuie să-și închine eforturile principale producției de masini corespunzătoare. În Azerbaidjan, în Basikira și în republica Tătară, unde se află principalele centre de extracție a petrolului, vor trebui să se dezvolte și întreprinderile legate de fabricarea extractiei și prelucrării petrolului. Moscova și Leningradul se vor dezvolta ca centre ale mecanicii de precizie.

Îmbunătățirea planificării

Întreaga experiență a construcției economiei sovietice arată că dezvoltarea planică, armonioasă a întregii vieți economice este cheia realizării telurilor complexe ale politicii statului sovietic. În condițiile înființării noului mod de conducere a industriei și construcțiilor, rolul planificării centralizate nu scade, ci, dimpotrivă, crește. În aceste condiții Comisia de stat a planificării de perspectivă (Gosplan) se va putea bizui pe consiliile economiei naționale din diferitele regiuni și republici, ca și pe organele locale de planificare, unind și consolidînd munca lor, generalizînd experiența lor, sprînjind folosirea largă a ultimului cuvînt al științei și tehnicii. Tezele arată că Comisiunea de stat a planificării de perspectivă trebuie să fie un organ științific de planificare economică a economiei naționale. Gosplan va elabora atît planurile anuale și planurile cincinale, cît și planurile de perspectivă mai îndelungate. Întreaga muncă de întocmire a planurilor de dezvoltare a economiei naționale trebuie să pornească însă de la întreprinderi, de la organele locale. Gosplanul nu va trebui să se

amestece în chestiunile de ordin administrativ. Sarcina sa este de a stabili proporțiile dezvoltării diferitelor ramuri ale economiei naționale, ritmurile de dezvoltare a economiei naționale, curentele de schimburi economice între diferitele regiuni.

Date fiind rolul crescînd al organelor locale în întocmirea planurilor de stat și sarcinile ce se atribuie planificării centralizate, Comisia de stat de planificare curentă nu mai are rațiunea de a funcționa și urmează a fi desființată.

O primejdie recunoscută este pe jumătate înlăturată

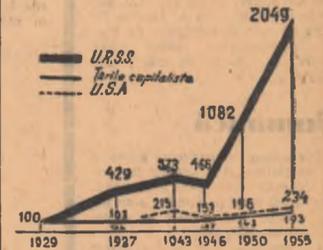
N. S. Hrușciov a comparat efectele economice pe care le va avea noul mod de conducere a industriei și construcțiilor cu efectele de importanță istorică a punerii în valoare a pămînturilor întelenite și virgine. În același timp însă, tezele nu ascund, ci, dimpotrivă, subliniază, în repetate rânduri, unele primejdii ce s-ar putea ivi în legătură cu înființarea noului mod de conducere. Este vorba de primejdiile ce le-ar putea pricinii tendințele regionaliste, particulariste, tendințele spre autarhie largă, tendințele de neglijare a intereselor întregii economii naționale. Asemenea tendințe s-ar putea manifesta fie prin încercarea de a se crea baze locale de materii prime, a căror exploatare

ar fi inutilă sau nerațională din punctul de vedere al intereselor general-economice, fie prin încercarea de a se fabrica unele utilități sau materiale auxiliare care sînt produse în mult mai bune condiții de întreprinderile specializate cu o producție de mare serie, fie prin alte asemenea tendințe de a pune interesele și dorințele locale deasupra intereselor și necesităților generale.

Împotriva unor asemenea tendințe, există două serii de mijloace de luptă: o primă serie este aceea oferită de conducerea de către partid a vieții economice, de influența organelor locale ale puterii de stat sau organelor sindicale. A doua serie de mijloace este aceea oferită de folosirea acelor puternice pîngiri economice care sînt: planificarea centralizată, finanțarea centralizată și evidența statistică centralizată. Prin aceste mijloace se poate exercita controlul necesar asupra investițiilor proiectate de organele locale, se poate determina adîncirea diviziunii teritoriale a muncii și cooperarea largă între diferitele subdiviziuni administrativ-economice.

Linia generală învinge

Desăvîrșirea continuă a organizării conducerii industriei și construcțiilor are ca țel asigurarea unei și mai rapide dezvoltări a forțelor de producție ale Uniunii Sovietice, asigurarea înființării sarcinii economice fundamentale a Uniunii Sovietice: a ajunge din urmă și a depăși principalele țări capitaliste din punctul de vedere al producției pe cap de locuitor. Aceste țeluri pot fi atinse numai dacă se asigură dezvoltarea cu precădere a sectorului producției mijloacelor de producție. Linia generală a politicii economice a P.C.U.S. și a guvernului sovietic se afirmă și prin noul sistem de organizare a conducerii industriei și construcțiilor. Această linie generală a dat rezultatele de pînă acum care se cunosc; pe temeiul dezvoltării cu precădere a industriei

Ritm de creștere a producției industriale în U.R.S.S. și în țările capitaliste.

grele, au luat avînt toate ramurile producției bunurilor de consum, a luat avînt agricultura sovietică. Temelia temelilor economiei sovietice — industria grea — se va dezvolta și în viitor în așa fel încît să se asigure o bază serioasă eforturilor perseverente și metodice ce se depun pentru ridicarea nivelului de trai al populației.

În Uniunea Sovietică începe acum o discuție largă asupra tezelor raportului lui N.S. Hrușciov. Este neîndoielnic că această discuție va fi purtată sub semnul învințirii călăuzite schimbării propuse a fi înființate în conducerea industriei și construcțiilor vor apropia Uniunea Sovietică de țelul ei glorios: construirea societății comuniste.

Alexandru Leon

Întîlnire la Iași

Timp de două zile cît au durat manifestările din cadrul „Zilei Învățătorului” organizate de sindicatul salariaților din învățămînt din Iași, printre delegații din oraș și din satele raionale au fost prezenți cinci învățători din R.S.S. Moldovenească.

Am venit la dvs. cu inima deschisă, a declarat la sosire Zinaida Alexandrovna Crăciunescu, învățătoarea emerită a U.R.S.S., cercetător științific la Institutul de cercetări pedagogice din Chișinău. Vom învăța din experiența dvs. și în același timp, vă vom împărtăși din realizările noastre pe tărîmul educării tineretului generații.

Și nu de puține ori în zilele consătuirii învățătorilor ieșeni puteai vedea pe învățătorii sovietici moldavi și în catedrele școlii sau în secțiile uzinei Școala nr. 5 din Chișinău, în fațurile elevilor viitoare cadre pentru întreprinderi. Școala nr. 5 din Chișinău, de pildă, este patronată de o uzină chimică. În ultima clasă se pregătesc pentru meseria de laborant 8 elevi. În felul acesta se asigură un sprijin reciproc între uzina-patronă și școală.

Întîlnirea de la Iași a fost numai începutul unei legături mai strînse și directe între învățătorii noștri și cei din R.S.S. Moldovenească. Pentru viitor s-au planuit întîlniri pe scară mai largă. Chiar în vara aceasta se vor organiza schimburi de delegații de învățători care-și vor petrece o săptămînă în stațiunile balneare. Pe adresa multor școli din Iași vor sosi scrisori de la prietenii de peste Prut, iar răspunsurile nu vor întârzi să ducă învățătorii sovietici gîndurile de căldă prietenie ale dascălilor romîni.

E. Dan

Premianții concursului literar și de desen organizat de A.R.L.U.S.

Zilele acestea în cadrul multor școli medii din Capitală și din țară, are loc înmărunarea premiilor acordate elevilor care au prezentat cele mai bune lucrări la concursul literar și de desen organizat de Consiliul General A.R.L.U.S. și Ministerul Învățămîntului.

Au primit premiul I Ion Tănase, elev clasa X-a B, Școala medie nr. 1 din R. Săraț și Cornelia Ionescu, elev clasa X-a A, școala medie din Tirgoviște, Elevilor Doina Dop, clasa X-a B, școala medie nr. 3 din Sibiu, Eva Adu, clasa X-a C, școala medie germană nr. 2 din Orașul Stalin și Alexandru Puia, clasa VIII-a școala medie din Subcetate li s-a acordat premiul II. Cu premiul III au fost răsplătite lucrările elevilor Radeagunde Schmidt, anul III școala pedagogică

germană nr. 2 din Timișoara, Victoria Iorga, clasa X-a, școala medie mixtă din Breaza, Irina Gheorghiu și Anton Avram, clasa VIII-a B, școala medie mixtă nr. 7 „I. L. Caragiale” din București, Ce.Cean En, clasa X-a C, școala medie nr. 1 din Sibiu și Lilitana Voicu, clasa VII-a B, școala medie nr. 2 din Craiova.

Premiile constau în servetele, truse, cărți și echipament sportiv. Comisia de examinare a lucrărilor a acordat și 10 mențiuni în aparate fotografice „Optior”.

Bermude: o cale plină de primejdii

Comunicatul asupra tratatelor din Bermude a arătat nu numai că principii stâlpi ai Pactului Nord-Atlantic înțeleg să persevereze în politica lor de „poziții de forță”, dar că următoarea sferă de acțiune a acțiunilor lor agresive. Dacă au existat divergențe între parteneri în destule probleme, apoi ei au dovedit identitate de vederi în modalitatea intrinsecă și înțelții încordării internaționale.

„Guvernul sovietic nu poate să nu se pronunțe în modul cel mai categoric asupra consecințelor primejdioase ale unei astfel de orientări și asupra răspunderii grave ce revine S.U.A. și Marii Britanii, care au proclamat intenția lor de a face din această orientare o piatră unghiulară a politicii lor externe”, precizează declarația din 1 aprilie a Ministerului de Externe al U.R.S.S., cu privire la tratativele din Bermude. Demascând o sență agresivă a deciziilor secrete care s-au luat în Bermude, declarația sovietică arată că afirmația despre manifestarea „prudenței” în experiențele atomice constituie de fapt o manevră diplomatică împotriva încheierii unui acord de interzicere a armelor nucleare.

Continuând politica lor de scindare a continentului în grupări militare adverse; ocupând cu trupe americane teritoriile statelor vest-europene și subordonându-le planurilor agresive ale N.A.T.O.; făcând cheltuieli militare uriașe; rupind relațiile economice tradiționale ale statelor europene; zvrilind masca politicii anticolonialiste, partenerii din Bermude n-au făcut decât să agraveze situația internațională, să sporească neîncrederea în relațiile dintre state.

Declarația Ministerului de Externe al U.R.S.S. pune în adevărată lumină ultimele manopere diplomatice ale puterilor occidentale și nu stabilește numai cu il incumbă răspunderea consecințelor unei politici luse, dar marchează și în timp riscurile la care poate duce acest nou pas în războiul rece.

„Faptele acestea au o importanță covârșitoare atât asupra relațiilor U.R.S.S. cu cele două țări citite și asupra securității lor însăși. Din această cauză, declarațiile societatei următoare a face depind lumina în problema fundamentală ale relațiilor cu Norvegia și Danemarca. Mesajele lui Bulganin atrag atenția celor două guverne că își asumă „un risc extrem de grav și nejustificat”, riscul contraindicațiilor nimitoarea aplicate agresivului, inclusiv bazelor situate în apropierea frontierelor sovietice. Guvernul norvegian, ca expresie a unui partid muncitoresc, este invitat a arăta înțelegerea dorințelor societatei de a stabili relații prietenești între cele două țări. Danemarii îi se oferă alternativa unui sistem de securitate colectivă, a extinderii colaborării prin dezvoltarea relațiilor comerciale și culturale și prin schimbul de experiență tehnico-științifică.

Față de actul de sinceritate al guvernului sovietic, cele două țări norvege au deci de ales între posibilitatea dezvoltării pasnice continue și perspectivele atât de sumbre pe care le implică participarea mai mult sau mai puțin directă la o eventuală agresiune, iar strategii atomiști care speră că țările lor vor fi apărute de distanță, li se dă un avertisment categoric: „Dezvoltarea tehnicii militare, mai ales a tehnicii rachetelor, a făcut ca pe planul nostru să nu mai existe distanțe de nelămurire pentru ceea ce mai moderne tipuri de arme.” Ar fi timpul ca acest avertisment, ca și cel recent al mareșalului G. K. Jukov, la conferința frunșășilor în pregătirea militară, să fie înțeles la justa lui valoare.

„Norvegia face parte din Organizația Pactului Nord-Atlantic, pact ce urmărește feluri agresive antisociale notorii. Totuși, ea și-a luat mai de mult angajamentul de a nu pune bazele sale la dispoziția trupelor străine. La rândul ei, Danemarca este un pion important în planurile N.A.T.O. Groentanda a devenit o mare bază de operații aeronavale și în presa ame-

ricand au apărut numeroase știri despre rolul rezervat acestei insule danee în strategia transpolară a Pentagonului. În teritoriul metropolitan al Danemarcei este o rețea de bază aeriene și navale și ofițerii anglo-americani procedează de mult ca la ei acasă.

Mesajul adresat primului ministru norvegian, Gerhardsen, arată că guvernul sovietic nu cere Norvegiei să denunțe alianța nord-atlantică și nici nu vrea să împiedice relațiile de prietenie existente între Norvegia și țările occidentale. Dar intrucât această țară este nevoită să-și pună teritoriul la dispoziția unor statele majore străine și a fost elaborat planul pentru înființarea flotei comerciale norvegiene în scopurile militare ale N.A.T.O. s-ar cere pentru ea o stare de primejdii pe care guvernul sovietic dorește să o previe la timp. Cu despre Danemarca, mesajul adresat primului ministru hansen arată că forțele armate străine, la semnalul comandantului N.A.T.O., ar putea ocupa în numai câteva ore bazele militare construite pe teritoriul ei.

„Faptele acestea au o importanță covârșitoare atât asupra relațiilor U.R.S.S. cu cele două țări citite și asupra securității lor însăși. Din această cauză, declarațiile societatei următoare a face depind lumina în problema fundamentală ale relațiilor cu Norvegia și Danemarca. Mesajele lui Bulganin atrag atenția celor două guverne că își asumă „un risc extrem de grav și nejustificat”, riscul contraindicațiilor nimitoarea aplicate agresivului, inclusiv bazelor situate în apropierea frontierelor sovietice. Guvernul norvegian, ca expresie a unui partid muncitoresc, este invitat a arăta înțelegerea dorințelor societatei de a stabili relații prietenești între cele două țări. Danemarii îi se oferă alternativa unui sistem de securitate colectivă, a extinderii colaborării prin dezvoltarea relațiilor comerciale și culturale și prin schimbul de experiență tehnico-științifică.

Unirea Sovietică a urmărit din todeauna creșterea unor relații de bună vecinătate cu țările din nordul Europei. Astfel, s-au consolidat relațiile de bună vecinătate cu Finlanda. S-au stabilit cu Suedia relații pe care nu le-a putut tulbură nici recenta afacere de spionaj suedez pe teritoriul sovietic. În mesajele adresate de N. A. Bulganin primilor miniștri ai Norvegiei și Danemarcei, la 21 martie, completează tabloul politicii sovietice pasnice față de sectorul scandinav și nordic.

„Norvegia face parte din Organizația Pactului Nord-Atlantic, pact ce urmărește feluri agresive antisociale notorii. Totuși, ea și-a luat mai de mult angajamentul de a nu pune bazele sale la dispoziția trupelor străine. La rândul ei, Danemarca este un pion important în planurile N.A.T.O. Groentanda a devenit o mare bază de operații aeronavale și în presa ame-

ricand au apărut numeroase știri despre rolul rezervat acestei insule danee în strategia transpolară a Pentagonului. În teritoriul metropolitan al Danemarcei este o rețea de bază aeriene și navale și ofițerii anglo-americani procedează de mult ca la ei acasă.

Mesajul adresat primului ministru norvegian, Gerhardsen, arată că guvernul sovietic nu cere Norvegiei să denunțe alianța nord-atlantică și nici nu vrea să împiedice relațiile de prietenie existente între Norvegia și țările occidentale. Dar intrucât această țară este nevoită să-și pună teritoriul la dispoziția unor statele majore străine și a fost elaborat planul pentru înființarea flotei comerciale norvegiene în scopurile militare ale N.A.T.O. s-ar cere pentru ea o stare de primejdii pe care guvernul sovietic dorește să o previe la timp. Cu despre Danemarca, mesajul adresat primului ministru hansen arată că forțele armate străine, la semnalul comandantului N.A.T.O., ar putea ocupa în numai câteva ore bazele militare construite pe teritoriul ei.

„Faptele acestea au o importanță covârșitoare atât asupra relațiilor U.R.S.S. cu cele două țări citite și asupra securității lor însăși. Din această cauză, declarațiile societatei următoare a face depind lumina în problema fundamentală ale relațiilor cu Norvegia și Danemarca. Mesajele lui Bulganin atrag atenția celor două guverne că își asumă „un risc extrem de grav și nejustificat”, riscul contraindicațiilor nimitoarea aplicate agresivului, inclusiv bazelor situate în apropierea frontierelor sovietice. Guvernul norvegian, ca expresie a unui partid muncitoresc, este invitat a arăta înțelegerea dorințelor societatei de a stabili relații prietenești între cele două țări. Danemarii îi se oferă alternativa unui sistem de securitate colectivă, a extinderii colaborării prin dezvoltarea relațiilor comerciale și culturale și prin schimbul de experiență tehnico-științifică.

Unirea Sovietică a urmărit din todeauna creșterea unor relații de bună vecinătate cu țările din nordul Europei. Astfel, s-au consolidat relațiile de bună vecinătate cu Finlanda. S-au stabilit cu Suedia relații pe care nu le-a putut tulbură nici recenta afacere de spionaj suedez pe teritoriul sovietic. În mesajele adresate de N. A. Bulganin primilor miniștri ai Norvegiei și Danemarcei, la 21 martie, completează tabloul politicii sovietice pasnice față de sectorul scandinav și nordic.

„Norvegia face parte din Organizația Pactului Nord-Atlantic, pact ce urmărește feluri agresive antisociale notorii. Totuși, ea și-a luat mai de mult angajamentul de a nu pune bazele sale la dispoziția trupelor străine. La rândul ei, Danemarca este un pion important în planurile N.A.T.O. Groentanda a devenit o mare bază de operații aeronavale și în presa ame-

ricand au apărut numeroase știri despre rolul rezervat acestei insule danee în strategia transpolară a Pentagonului. În teritoriul metropolitan al Danemarcei este o rețea de bază aeriene și navale și ofițerii anglo-americani procedează de mult ca la ei acasă.

Mesajul adresat primului ministru norvegian, Gerhardsen, arată că guvernul sovietic nu cere Norvegiei să denunțe alianța nord-atlantică și nici nu vrea să împiedice relațiile de prietenie existente între Norvegia și țările occidentale. Dar intrucât această țară este nevoită să-și pună teritoriul la dispoziția unor statele majore străine și a fost elaborat planul pentru înființarea flotei comerciale norvegiene în scopurile militare ale N.A.T.O. s-ar cere pentru ea o stare de primejdii pe care guvernul sovietic dorește să o previe la timp. Cu despre Danemarca, mesajul adresat primului ministru hansen arată că forțele armate străine, la semnalul comandantului N.A.T.O., ar putea ocupa în numai câteva ore bazele militare construite pe teritoriul ei.

Știri

...cimentată

oфициos armatei federale, că flota de război a guvernului de la Bonn trebuie să aibă în permanență pregătite unități de luptă, care să fie în măsură să taie aprovizionarea pe mare a Uniunii Sovietice, iar aviația ei să poată acționa adine în interiorul continentului. În același articol, Ruge amintește de marea importanță strategică a strimtorilor daneze și subliniază rolul forțelor navale vest-germane în cadrul operațiilor militare ale Organizației Tratatului Nord-Atlantic.

De pe urma acestor fapte și a altor altele care se succed neîntrerupt se pot trage concluzii categorice. Nu mai încap aici o îndoaică că Bundeswehru se organizează după directivile Pentagonului și că, atât pe mare cât și în aer și pe uscat, se pregătește a acționa ca forța principală de șoc a N.A.T.O.

Cum rămâne însă cu declarațiile pacifice și cu mesajele de bună voință? La prima vedere s-ar putea crede că se urmăresc de fapt două politici, străine una de alta sau chiar opuse una alteia, fiecare din ele cu purtătorii ei de cuvânt. Mai probabil este totuși că ne aflăm în fața celor două fețe ale unei și aceleiași politici menite să se acopere una pe alta, după împrejurări și parteneri de discuții.

Problema comerțului cu răsăritul este vitală pentru economia țărilor occidentale. „Piața comună” și zona de „comerț liber” nu constituie decât paliative pentru acele țări care, pe de o parte, due lipsă acută de dolari, iar de altă parte simt în căutare de debusee. Aceasta este și cauza pentru care, la Camberra și în Bermude, divergențele anglo-americane au ieșit mai mult ca nici o dată la iveală

Avaturile embargoului

Intr-o carte recentă, intitulată „U.R.S.S. cu ochii deschiși” („U.R.S.S. les yeux ouverts”) — Jules Moch, unul din conducătorii partidului socialist francez (S.F.I.O.), a povestit impresiile sale culese cu prilejul vizitei sale în Uniunea Sovietică.

Publicăm aci câteva extrase care au o semnificație cu atât mai puternică cu cât autorul lor ține să se considere în continuare „printre adversarii comunismului”. Jules Moch a plecat spre U.R.S.S. cu predeceșii vădit defavorabile; însă observațiile sale sînt, cu voia sau fără voia lui, o mărturie a dezvoltării impetuoașe a Uniunii Sovietice în drumul spre comunism.

„Ruinele au fost înlăturate în U.R.S.S. cu o lărmăz nemărită. N-a mai rămas urmă a cotropirii, dect doar în amintirea și sufletul supraviețuitorilor.

Industrializarea și, mai tîrziu, colectivizarea rurală și-au dat roadele. Producția a crescut de șase ori între anul 1913 și 1940. Ea s-a dublat din nou între 1940 și 1955, în ciuda distrugerii provocate de cel de-al doilea război mondial. Care țară se mai poate mîndri cu un asemenea progres? Venitul național a crescut într-un ritm și mai rapid încă: de la 100 în 1913, el a trecut la 119 în 1928, la 611 în 1940, la 1003 în 1950, la 1533 în 1954, la 1686 în 1955.

UN CUPRINZĂTOR BILANT POZITIV

Desigur, sovieticii au păstrat gustul poeziei și al muzicii, pasiunea pentru dans și pentru coruri. Dar visurile deșarte de ordin oarșă au fost înlocuite de înfăptuirii. „Casele din Spania” au devenit uzine uriașe, colhozuri ce se întind la nesfîrșit, centrale termice, hidraulice sau atomice. Zluz de mîine se conturează nu în visuri, ci în tabelele și coloanele planurilor cincinale.

U.R.S.S. nu mai trebuie să lupte astăzi împotriva analfabetismului, pentru colectivizarea agriculturii: aceste obiective au fost de mult atinse. Astăzi, lupta se duce dincolo de liniile inițiale, pe cele patru fronturi: pe frontul culturii tot mai generalizate, pe frontul construcțiilor, făcute în proporții de masă, cu imobile noi și confortabile; pe frontul industrializării în dezvoltare neîntreruptă, prin ridicarea de noi uzine și prin

pe teme ca aceea a recunoașterii Chinei populare.

Teza britanică, mai realistă, presupune ca fapt ireversibil existența pietei socialiste. Teza americană se încapăținează a nega realitatea, socotind că embargoul este suficient pentru a contesta imensele posibilități economice ale lagărului socialist. Cert este că și economia britanică și cea americană au mari greutăți. Dar pe cînd cea dintîi este în căutare unei rezolvări mai apropiate de realități, cea de a doua nu vede soluția decît într-o subjugare a mai mare a partenerilor. Numeroase fapte recente in-

vedează acest lucru. Să cităm numai două.

Comisia consultativă pentru cercetarea științifică a situației economice a S.U.A. a publicat de curînd la Washington un raport asupra relațiilor economice ale Uniunii Sovietice, Chinei și democrațiilor populare ce celelalte state. Autorii raportului se arată foarte îngrijorați de lărgirea relațiilor țărilor socialiste cu țările Asiei și Africii. Ei nu văd cu ochii buni nici creditele acordate acestor țări, nici faptul că specialiștii din lagărul socialist lucrează actualmente în 14 alte țări. Iar ideea că procentul de creștere anuală a producției U.R.S.S. depășește cu mult pe acel american, că numărul acordurilor comerciale între țările socialiste și țările socialiste s-a dublat în ultimii trei ani, produce însonmii rebele economiștilor americani.

Al doilea glas îl auzim în „Engineering”, bine cunoscutul săptămînal tehnic britanic, ale cărui legături cu cercurile marii industrii sînt destul de transparente. Revista consacră aproape patru pagini, bogat ilustrate, Tîrgului de la Leipzig, iar constatările editoriale arată că vizitatorii sînt uimiți de înaltul nivel tehnic al exponatelor sovietice și din democrațiilor populare. Articolul anunță publicarea într-un număr viitor a unei liste de mărfuri britanice care ar interesa piața socialistă. Este și aceasta un fel de concluzie, tot atât de eloquentă ca oricare alta.

Ceea ce se poate desprinde de pe acum din cele de mai sus este că, oricît s-ar face simțită presiunea americană, embargoul se clatină din ce în ce mai mult.

Cronicar

John Foster față cu Festivalul

Inchipuiri-vă următoarea scenă la o casă de bilete de avion.

Un tânăr se adresează funcționarei după ce a cîntit de cîteva ori prețurile pe tabela de deasupra ghișeiului.

— Un bilet pentru avionul de Moscova, vă rog.

Funcționara ceretează pașaportul, se oprește la rubrica „vîrstă” apoi înapoiază pașaportul, întrebînd cu reproș.

— Vreți să plecați la Festival, nu-i așa?

— Da... — răspunde tînrul cu un început de melinșie.

— Atunci trebuie să vă adresați comandantului N.A.T.O.!

La început, tînrul nu înțelege, cere lămuriri, întreabă, insistă, apoi se infurie, protestează...

„S-ar putea ca o astfel de scenă să se petreacă realmente în iulie, undeva, într-un oraș din Apus. În orice caz, la pregătirea ei lucrează unul din polițienii de frontieră ai occidentului: dl. Dulles.

Poate că domnia sa — pentru a scăpa de tineri de surprize, — pregătește de pe „um editarea unui alis în mai multe limbi. Desenul nu le-a făcut prea mare importanță; în schimb textul, el bine textat ar urma să intreacă tot ce a socrnit pînă acum vreo minte nord-atlantică în materie de propagandă. El ar suna cam așa: „Ești în N.A.T.O., deci n-ai ce căuta la Festival!”. Scurt. Concis. Limpede.

Cîntînd afluș cu pricina, milioane de inși ar trebui să exlame pe cele mai diferite tonuri (cine susține că în cadrul N.A.T.O. nu e îngăduită libertatea de exprimare?) — această frază aparține d-lui Dulles? Și recunoscînd stîlul, nu se vor mai mira că fraza e tot atât de săracă pe cît e de stupidă...

Dar pînă atunci, mai e. Acum e începutul primăverii însă dl. Dulles se gîndește la cătîrîrul lui august: dacă lucrurile nu vor merge cum trebuie, dacă tinerii se vor simți atât de atrași de Festivalul de la Moscova încît vor sfida orice interdicție? Așa s-au născut circularele trimise ambasadurilor americane din țările N.A.T.O. Continutul — identic. Numai un singur cuvînt diferă: „Nici un tînr francez la Festival!” „Nici un tînr canadian la Festival!” „Nici un tînr belgian la Festival!” „Nici un tînr norvegian la Festival!” „Nici un tînr grec la Festival!”... Scurt. Concis. Cuprinzător. Cîntînd această dispoziție, toți diplomații americani din țările N.A.T.O. vor exlame, cuprinși de panică: e ideea d-lui Dulles. Și recunoscînd-o, nu se vor mai mira că

ce în ce mai mult.

Cronicar

John Foster față cu Festivalul

Inchipuiri-vă următoarea scenă la o casă de bilete de avion.

Un tânăr se adresează funcționarei după ce a cîntit de cîteva ori prețurile pe tabela de deasupra ghișeiului.

— Un bilet pentru avionul de Moscova, vă rog.

Funcționara ceretează pașaportul, se oprește la rubrica „vîrstă” apoi înapoiază pașaportul, întrebînd cu reproș.

— Vreți să plecați la Festival, nu-i așa?

— Da... — răspunde tînrul cu un început de melinșie.

— Atunci trebuie să vă adresați comandantului N.A.T.O.!

La început, tînrul nu înțelege, cere lămuriri, întreabă, insistă, apoi se infurie, protestează...

„S-ar putea ca o astfel de scenă să se petreacă realmente în iulie, undeva, într-un oraș din Apus. În orice caz, la pregătirea ei lucrează unul din polițienii de frontieră ai occidentului: dl. Dulles.

Poate că domnia sa — pentru a scăpa de tineri de surprize, — pregătește de pe „um editarea unui alis în mai multe limbi. Desenul nu le-a făcut prea mare importanță; în schimb textul, el bine textat ar urma să intreacă tot ce a socrnit pînă acum vreo minte nord-atlantică în materie de propagandă. El ar suna cam așa: „Ești în N.A.T.O., deci n-ai ce căuta la Festival!”. Scurt. Concis. Limpede.

Cîntînd afluș cu pricina, milioane de inși ar trebui să exlame pe cele mai diferite tonuri (cine susține că în cadrul N.A.T.O. nu e îngăduită libertatea de exprimare?) — această frază aparține d-lui Dulles? Și recunoscînd stîlul, nu se vor mai mira că fraza e tot atât de săracă pe cît e de stupidă...

Dar pînă atunci, mai e. Acum e începutul primăverii însă dl. Dulles se gîndește la cătîrîrul lui august: dacă lucrurile nu vor merge cum trebuie, dacă tinerii se vor simți atât de atrași de Festivalul de la Moscova încît vor sfida orice interdicție? Așa s-au născut circularele trimise ambasadurilor americane din țările N.A.T.O. Continutul — identic. Numai un singur cuvînt diferă: „Nici un tînr francez la Festival!” „Nici un tînr canadian la Festival!” „Nici un tînr belgian la Festival!” „Nici un tînr norvegian la Festival!” „Nici un tînr grec la Festival!”... Scurt. Concis. Cuprinzător. Cîntînd această dispoziție, toți diplomații americani din țările N.A.T.O. vor exlame, cuprinși de panică: e ideea d-lui Dulles. Și recunoscînd-o, nu se vor mai mira că

ce în ce mai mult.

Cronicar

John Foster față cu Festivalul

Inchipuiri-vă următoarea scenă la o casă de bilete de avion.

Un tânăr se adresează funcționarei după ce a cîntit de cîteva ori prețurile pe tabela de deasupra ghișeiului.

— Un bilet pentru avionul de Moscova, vă rog.

Funcționara ceretează pașaportul, se oprește la rubrica „vîrstă” apoi înapoiază pașaportul, întrebînd cu reproș.

— Vreți să plecați la Festival, nu-i așa?

— Da... — răspunde tînrul cu un început de melinșie.

— Atunci trebuie să vă adresați comandantului N.A.T.O.!

La început, tînrul nu înțelege, cere lămuriri, întreabă, insistă, apoi se infurie, protestează...

„S-ar putea ca o astfel de scenă să se petreacă realmente în iulie, undeva, într-un oraș din Apus. În orice caz, la pregătirea ei lucrează unul din polițienii de frontieră ai occidentului: dl. Dulles.

Poate că domnia sa — pentru a scăpa de tineri de surprize, — pregătește de pe „um editarea unui alis în mai multe limbi. Desenul nu le-a făcut prea mare importanță; în schimb textul, el bine textat ar urma să intreacă tot ce a socrnit pînă acum vreo minte nord-atlantică în materie de propagandă. El ar suna cam așa: „Ești în N.A.T.O., deci n-ai ce căuta la Festival!”. Scurt. Concis. Limpede.

Cîntînd afluș cu pricina, milioane de inși ar trebui să exlame pe cele mai diferite tonuri (cine susține că în cadrul N.A.T.O. nu e îngăduită libertatea de exprimare?) — această frază aparține d-lui Dulles? Și recunoscînd stîlul, nu se vor mai mira că fraza e tot atât de săracă pe cît e de stupidă...

Dar pînă atunci, mai e. Acum e începutul primăverii însă dl. Dulles se gîndește la cătîrîrul lui august: dacă lucrurile nu vor merge cum trebuie, dacă tinerii se vor simți atât de atrași de Festivalul de la Moscova încît vor sfida orice interdicție? Așa s-au născut circularele trimise ambasadurilor americane din țările N.A.T.O. Continutul — identic. Numai un singur cuvînt diferă: „Nici un tînr francez la Festival!” „Nici un tînr canadian la Festival!” „Nici un tînr belgian la Festival!” „Nici un tînr norvegian la Festival!” „Nici un tînr grec la Festival!”... Scurt. Concis. Cuprinzător. Cîntînd această dispoziție, toți diplomații americani din țările N.A.T.O. vor exlame, cuprinși de panică: e ideea d-lui Dulles. Și recunoscînd-o, nu se vor mai mira că

ce în ce mai mult.

Cronicar

vîneri

MAGARI AU RAMAS IN ARMATA AMERICANA.

Știrea — transmisă de agențiile de presă occidentale — a amput de bucurie inimile prietenilor acestui patruped, care au protestat recent pe lângă Pentagon împotriva înlocuirii ultimilor magari din armata S.U.A., cu elicoptere. Mai mult: din cercurile Ministerului de Război s-au dat asigurări că magarii vor fi de-aici încolo oaspeți bine primiți ai bucăraților de campanie americană.

...O problemă arzătoare a fost rezolvată. Chestiunea interzicerii experimentării și a folosirii armelor atomice și termonucleare mai poate aștepta.

sîmbătă

Societățile petrolifere „Bri ish Petroleum”, „California Texas and Co”, „Mobil Oil” și „Royal Dutch” au semnat un acord cu guvernul de la Ankara privind construirea unei mari rafinerii. Lucrarea se ridică la suma de circa 50 milioane dolari.

Cine plătește deobicei în acest gen de afaceri — se știe. Cît privește interesul — e de la sine înțeles că este în întregime de partea occidentalilor, pentru bugul motiv că... turcii nu mai poartă fesul!

duminică

Din cauza impozitelor excesive pe spectacole și a urcării prețurilor la materialele pentru recuzită, în ultimul timp la Londra s-au închinis cîteva teatre mari și numeroase cinematografe.

Un spectacol trist pentru patria lui Shakespeare și Shaw...

Luni

Venerabilul ziar britanic „Times” se arată îngrijorat de vizitele făcute în străinătate de membrii guvernului creștin-democrat al lui Adenauer, considerîndu-le ca o „ofensivă comercială” de mari proporții.

Cum s-ar zice, cuv’oșii creștini de la Bonn au început să-și îngoznească pe zarafii anglo-americani din templul afacerilor internaționale.

marți

Zarvă mare în Italia societate occidentală: nunta fixată pentru ziua de 1 aprilie la Paris, a trebuit să fie amînată în ultimul moment. Mirele, Hans Spedel, de profesie general nazist — care promitea să apară într-un triumfal pas de glisă — nu s-a prezentat. Amînarea forțată a ceremoniei n-a înrîștat o însă deloc pe mireasă, ci numai pe nași.

Căci Mariana optine un refuz categoric celor care au cunoscut N.A.T.O.

miercuri

Subcomisia specială a senatului pentru cercetarea activității monopolurilor petrolifere anchetează de mai multe săptămîni pe conducătorii celor mai mari societăți americane. Presa americană nu sîlud un cuvînt despre mersul anchetei.

...Dacă-i vorba de petrol e înțresc ca ancheta să se desfășoare subteran.

joi

Cercetările întreprinse de poliția elvețiană — anunțt un comunicat — au dus la descoperirea faptului că procurorul Confederației ar fi transmis „informații” unei puteri străine. Drept care, cel mai înalt magistrat din Elveția, procurorul federal Dubois, s-a sinucis.

Procurorul Dubois era un vechi campion al „lumii libere”. Mergea atît de departe cu devotamentul său încît bombardarea Port-Saidului i a picinuit o adevărată euforie. El apăra „lumea liberă” cu un zel de-a dreptul mușchetar. Nu s-a străduit prea mult de pildă, să-i descopere pe asasinii lui Șeșu, șoferul legăției romine din Berna, dar a fost necruțător, în schimb, față de profesorul André Bonnard, care și-a permis să manifeste sentimente prietenești față de U.R.S.S.

Pe scurt — o biografie tipică pentru matadorii antisovietismului și ai libertăților capitaliste.

Pag. 4 VEAC NOU
5 aprilie 1957

Calendar internațional

Noul sezon sportiv de vară se anunță foarte bogat și interesant. În afară de competițiile interne, pe teritoriul sovietic, se organizează un mare număr de întreceri internaționale.

La 1 Mai, din capitala R. P. Cehoslovace se va da pleoarea în cea mai mare întrecere ciclistă amatoare din lume, „Cursa Păcii”. Rutier de mare valoare din aproape 20 de țări ale lumii vor străbate drumurile care duc de la Praga la Varșovia prin Berlin.

La start se va alina și echipa Uniunii Sovietice, care și-a câștigat campionatul european de la Solia, care vor avea loc în luna iunie. De asemenea, se va organiza un turneu de fotbal pe oscar pe 5000 de participanți din zece de țări ale lumii. O adevărată Olimpiadă! Uniunea Sovietică va fi reprezentată de aproximativ 800 sportivii, în toate disciplinele cuprinse în program.

Este practic imposibil să enumeri măcar toate întîlnirile internaționale ale sportivilor sovietici, pentru simțul motiv că ele ating ordinul sutelor. Altele, de exemplu, vor concura de la Moscova între 29 iulie și 11 august. Se așteaptă sosirea unui număr de aproape 5000 de participanți din zece de țări ale lumii. O adevărată Olimpiadă! Uniunea Sovietică va fi reprezentată de aproximativ 800 sportivii, în toate disciplinele cuprinse în program.

Este practic imposibil să enumeri măcar toate întîlnirile internaționale ale sportivilor sovietici, pentru simțul motiv că ele ating ordinul sutelor. Altele, de exemplu, vor concura de la Moscova între 29 iulie și 11 august. Se așteaptă sosirea unui număr de aproape 5000 de participanți din zece de țări ale lumii. O adevărată Olimpiadă! Uniunea Sovietică va fi reprezentată de aproximativ 800 sportivii, în toate disciplinele cuprinse în program.

...Sportivă

Înaintea campionatelor europene de la Solia, care vor avea loc în luna iunie. De asemenea, se va organiza un turneu de fotbal pe oscar pe 5000 de participanți din zece de țări ale lumii. O adevărată Olimpiadă! Uniunea Sovietică va fi reprezentată de aproximativ 800 sportivii, în toate disciplinele cuprinse în program.

Este practic imposibil să enumeri măcar toate întîlnirile internaționale ale sportivilor sovietici, pentru simțul motiv că ele ating ordinul sutelor. Altele, de exemplu, vor concura de la Moscova între 29 iulie și 11 august. Se așteaptă sosirea unui număr de aproape 5000 de participanți din zece de țări ale